Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 14ης Μαρτίου 2013 *

«Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 — Διεθνής δικαιοδοσία, αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις — Άρθρα 5, σημείο 1, στοιχείο α', και 15, παράγραφος 1 — Έννοιες "διαφορές εκ συμβάσεως" και "σύμβαση καταναλωτή" — Γραμμάτιο σε διαταγή — Τριτεγγύηση — Εγγύηση συμβάσεως πιστώσεως»

Στην υπόθεση C-419/11,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, υποβληθείσα από το Městský soud v Praze (Τσεχική Δημοκρατία) με απόφαση της 21ης Μαρτίου 2011, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 10 Αυγούστου 2011, στο πλαίσιο της δίκης

Česká spořitelna, a.s.

κατά

Gerald Feichter,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, πρόεδρο τμήματος, M. Ilešič (εισηγητή), E. Levits, J.-J. Kasel και M. Safjan, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: K. SztranC-Sławiczek, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 27ης Ιουνίου 2012,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Česká spořitelna, a.s., εκπροσωπούμενη από τον M. Vojáček, advokát,

— η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek και J. Vláčil,

— η Ελβετική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον D. Klingele,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις M. Šimerdová και A.-M. Rouchaud-Joët,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2012,

* Γλώσσα διαδικασίας: η τσεχική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 5, σημείο 1, στοιχείο α', και 15, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 12, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Česká spořitelna, a.s. (στο εξής: Česká spořitelna), η οποία εδρεύει στην Τσεχική Δημοκρατία, και του G. Feichter, ο οποίος είναι κάτοικος Αυστρίας.

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΚ) 44/2001

3 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 ορίζει:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κανονισμού, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων αυτού του κράτους μέλους, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»

4 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει ότι «[τ]α πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους μπορούν να εναχθούν ενώπιον των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους μόνο σύμφωνα με τους κανόνες που περιλαμβάνονται στα τμήματα 2 έως 7 του παρόντος κεφαλαίου».

5 Κατά το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού, το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα του 2 που επιγράφεται «Ειδικές δικαιοδοσίες»:

«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος κράτους μέλους μπορεί να εναχθεί σε άλλο κράτος μέλος:

1) α) ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή».

6 Το άρθρο 15, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα του 4 που επιγράφεται «Διεθνής δικαιοδοσία σε συμβάσεις καταναλωτών», ορίζει:

«Σε συμβάσεις που ο σκοπός τους μπορεί να θεωρηθεί ξένος προς την επαγγελματική δραστηριότητα του προσώπου που τις καταρτίζει, του καταναλωτή, η διεθνής δικαιοδοσία καθορίζεται από τις διατάξεις του παρόντος τμήματος [...]:

α) όταν πρόκειται για πώληση ενσωμάτων κινητών με τμηματική καταβολή του τιμήματος ή·

β) όταν πρόκειται για δάνειο με σταδιακή εξόφληση ή για άλλη πιστωτική συναλλαγή συνδεόμενη με τη χρηματοδότηση αγοράς ενσωμάτων κινητών ή·

γ) σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, όταν η σύμβαση καταρτίσθηκε με πρόσωπο, το οποίο ασκεί εμπορικές ή επαγγελματικές δραστηριότητες στο έδαφος του κράτους μέλους κατοικίας του καταναλωτή ή το οποίο κατευθύνει με οποιοδήποτε μέσον τέτοιου είδους δραστηριότητες σ' αυτό το κράτος μέλος ή σε διάφορα κράτη, συμπεριλαμβανομένου του εν λόγω κράτους μέλους και η σύμβαση εμπίπτει στο πεδίο των εν λόγω δραστηριοτήτων.»

7 Κατά το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 44/2001:

«Η αγωγή του αντισυμβαλλόμενου κατά του καταναλωτή μπορεί να ασκηθεί μόνον ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους, στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο καταναλωτής.»

Το τσεχικό δίκαιο

8 Κατά το άρθρο 75 του νόμου 191/1950 περί συναλλαγματικής, γραμματίου σε διαταγή και επιταγής, έγγραφο που φέρει όλα τα στοιχεία που απαιτούνται από το άρθρο αυτό είναι έγκυρο γραμμάτιο σε διαταγή.

9 Βάσει του άρθρου 76, παράγραφος 1, του νόμου 191/1950, ο τίτλος που δεν φέρει ένα από τα στοιχεία του άρθρου 75 του νόμου αυτού δεν ισχύει ως γραμμάτιο σε διαταγή, εκτός από τις περιπτώσεις που καθορίζουν οι επόμενες παράγραφοι. Κατά το άρθρο 76, παράγραφος 3, του εν λόγω νόμου, ελλείψει ειδικής μνείας, ο τόπος εκδόσεως του γραμματίου σε διαταγή είναι ο τόπος πληρωμής και, συγχρόνως, ο τόπος κατοικίας του εκδότη.

10 Κατά το άρθρο 77, παράγραφος 2, του νόμου 191/1950, το άρθρο 10 του νόμου αυτού έχει εφαρμογή επίσης επί του γραμματίου σε διαταγή. Το εν λόγω άρθρο 10 ορίζει ότι, όταν γραμμάτιο σε διαταγή, το οποίο κατά την έκδοσή του είχε ατελή μορφή, δεν συμπληρώθηκε όπως είχε συμφωνηθεί, στον κομιστή του γραμματίου σε διαταγή δεν δύναται να εναντιωθεί ότι δεν τηρήθηκε η σύμβαση αυτή, εκτός αν ο κομιστής αυτός απέκτησε με κακή πίστη το γραμμάτιο σε διαταγή ή επέδειξε βαρεία αμέλεια κατά την απόκτησή του.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

11 Στις 28 Απριλίου 2004, η εταιρία Feichter – CZ s.r.o. (στο εξής: εταιρία Feichter), η οποία εδρεύει στο Brno (Τσεχική Δημοκρατία), εξέδωσε, επίσης στο Brno, γραμμάτιο σε διαταγή εν λευκώ υπέρ της Česká spořitelna, η οποία εδρεύει στην Πράγα (Τσεχική Δημοκρατία). Το γραμμάτιο σε διαταγή, το οποίο υπεγράφη εξ ονόματος της εταιρίας Feichter από τον διαχειριστή της, τον G. Feichter, εκδόθηκε ως εγγύηση των υποχρεώσεων που η εταιρία αυτή είχε βάσει συμβάσεως για το άνοιγμα ανακυκλούμενης πιστώσεως, η οποία είχε συναφθεί την ίδια ημέρα μεταξύ της εν λόγω εταιρίας και της Česká spořitelna. Ο G. Feichter, ο οποίος είναι κάτοικος Αυστρίας, υπέγραψε, ως φυσικό πρόσωπο, και αυτός το γραμμάτιο σε διαταγή στην εμπρόσθια όψη του, αναγράφοντας εκεί τη μνεία «τριτεγγυητής».

12 Τα στοιχεία σχετικά με το πληρωτέο ποσό, τη λήξη και τον τόπο πληρωμής συμπληρώθηκαν στο γραμμάτιο σε διαταγή από την Česká spořitelna όπως προέβλεπε συμφωνία σχετικά με την αναγραφή των στοιχείων που έλειπαν, η οποία είχε συναφθεί την ίδια ημέρα. Το συμπληρωμένο κατ' αυτόν τον τρόπο γραμμάτιο σε διαταγή περιείχε απαλλαγμένη αιρέσεων υπόσχεση της εταιρίας Feichter να πληρώσει, στις 27 Μαΐου 2008, στην Πράγα, το ποσό των 5 000 000 τσεχικών κορωνών (CZK) σε διαταγή της Česká spořitelna.

13 Κατά την ημερομηνία λήξεως, το γραμμάτιο σε διαταγή, το οποίο εμφανίστηκε στον τόπο πληρωμής, δηλαδή στην Πράγα, δεν εισπράχθηκε. Κατά συνέπεια, η Česká spořitelna άσκησε αγωγή ενώπιον του Městský soud v Praze (πρωτοβαθμίου δικαστηρίου Πράγας) προκειμένου να υποχρεωθεί ο G. Feichter

να καταβάλει το ποσό που απορρέει από την έκδοση του γραμματίου των 5 000 000 CZK, πλέον τόκων προς 6 % ετησίως επί του ποσού αυτού, από τις 28 Μαΐου 2008 μέχρι την εξόφληση, καθώς και προμήθεια σχετικά με το γραμμάτιο σε διαταγή, ανερχόμενη σε 16 666 CZK. Κατά τη διάρκεια της δίκης αυτής, ο G. Feichter προέβαλε ένσταση ελλείψεως διεθνούς δικαιοδοσίας του Městský soud v Praze, δεδομένου ότι είναι κάτοικος Αυστρίας.

14 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν η διεθνής δικαιοδοσία του πρέπει να καθοριστεί σύμφωνα με τους κανόνες περί των συμβάσεων καταναλωτών. Συναφώς, διερωτάται ως προς το αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001, και ιδίως αν το δικαίωμα που απορρέει από το επίμαχο στην κύρια δίκη γραμμάριο σε διαταγή, το οποίο ο δικαιούχος επικαλείται κατά του τριτεγγυητή, δύναται να χαρακτηριστεί ως συμβατικό δικαίωμα υπό την έννοια του άρθρου αυτού. Σε καταφατική περίπτωση, τα αυστριακά δικαστήρια έχουν διεθνή δικαιοδοσία σχετικά με τη διαφορά της κύριας δίκης, δεδομένου ότι, κατά το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, η αγωγή κατά καταναλωτή δύναται να ασκηθεί μόνον ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο καταναλωτής.

15 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται επίσης αν, εν προκειμένω, η διεθνής δικαιοδοσία είναι δυνατόν να καθοριστεί σύμφωνα με το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 44/2001.

16 Συναφώς, θέτει, αφενός, το ζήτημα αν τα δικαιώματα που απορρέουν από το επίμαχο στην κύρια δίκη γραμμάτιο σε διαταγή μπορούν να χαρακτηριστούν ως συμβατικά δικαιώματα υπό την έννοια του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 44/2001, παρά το γεγονός ότι, κατά το τσεχικό δίκαιο, το γραμμάτιο σε διαταγή είναι αφηρημένο αξιόγραφο που δεν έχει συμβατική φύση, έστω και αν ενσωματώνει το περιεχόμενο συμβάσεως.

17 Αφετέρου, διερωτάται αν πρόκειται για υποχρέωση που ελεύθερα έγινε δεκτή, δεδομένου ότι ούτε στο γραμμάτιο σε διαταγή ούτε στη συμφωνία σχετικά με την αναγραφή των στοιχείων που έλειπαν είχε καθοριστεί ο ακριβής τόπος πληρωμής. Πράγματι, έστω και αν η τελευταία συμφωνία παρέσχε στην Česká spořitelna το δικαίωμα να αναγράψει στο γραμμάτιο σε διαταγή τα στοιχεία που έλειπαν σχετικά με τον τόπο πληρωμής, παρά ταύτα δεν προβλέφθηκαν κριτήρια παρέχοντα τη δυνατότητα να καθοριστεί ότι επρόκειτο ακριβώς για τον Δήμο της Πράγας. Το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η αναγραφή του τόπου πληρωμής στο γραμμάτιο σε διαταγή οδήγησε σε παράβαση της συμφωνίας αυτής ή ότι η συμφωνία αυτή είναι άκυρη λόγω της αοριστίας της, οπότε θα είναι δύσκολο να διαπιστωθεί, εν προκειμένω, ότι ελεύθερα έγινε δεκτή η υποχρέωση.

18 Υπό τις συνθήκες αυτές το Městský soud v Praze αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να θέσει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα ερωτήματα:

«1) Έχει η φράση “συμβάσεις που ο σκοπός τους μπορεί να θεωρηθεί ξένος προς την επαγγελματική δραστηριότητα του προσώπου που τις καταρτίζει, του καταναλωτή”, η οποία χρησιμοποιείται στο άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού […], την έννοια ότι καταλαμβάνει επίσης τα δικαιώματα από γραμμάτιο σε διαταγή, που εκδόθηκε υπό ατελή μορφή, τα οποία ο δικαιούχος επικαλείται κατά του προσώπου που τριτεγγυήθηκε υπέρ του εκδότη το γραμμάτιο αυτό;

2) Ανεξαρτήτως του αν η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι καταφατική ή αρνητική, έχει ο κατά το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού […] όρος “διαφορές εκ συμβάσεως” την έννοια ότι, με γνώμονα μόνο το περιεχόμενο αυτού καθ’ εαυτό του γραμματίου σε διαταγή, καταλαμβάνει επίσης τα δικαιώματα από γραμμάτιο σε διαταγή, που εκδόθηκε υπό ατελή μορφή, τα οποία ο δικαιούχος επικαλείται κατά του προσώπου που τριτεγγυήθηκε υπέρ του εκδότη το γραμμάτιο αυτό;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

Επί του παραδεκτού

19 Η Česká spořitelna διατείνεται ότι το πρώτο ερώτημα είναι απαράδεκτο, επειδή έχει αμιγώς υποθετικό χαρακτήρα και είναι αλυσιτελές δεδομένου ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001.

20 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, η οποία στηρίζεται σε σαφή διαχωρισμό των καθηκόντων των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, ο εθνικός δικαστής είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπιστώσει και εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης, καθώς και να ερμηνεύσει και εφαρμόσει το εθνικό δίκαιο. Ομοίως, μόνο στον εθνικό δικαστή, ο οποίος έχει επιληφθεί της διαφοράς και οφείλει να αναλάβει την ευθύνη της δικαστικής αποφάσεως που πρόκειται να εκδοθεί, απόκειται να εκτιμήσει, με γνώμονα τις ιδιαιτερότητες της υποθέσεως, τόσο την αναγκαιότητα όσο και τη λυσιτέλεια των ερωτημάτων που θέτει στο Δικαστήριο. Κατά συνέπεια, όταν τα τεθέντα ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο, κατ' αρχήν, οφείλει να αποφανθεί (βλ. απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2012, C-553/11, Rintisch, σκέψη 15 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

21 Έτσι, η από το Δικαστήριο απόρριψη αιτήσεως εθνικού δικαστηρίου για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως είναι δυνατή μόνον όταν είναι πρόδηλο ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή ακόμη όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει πραγματικά και νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία για να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του τέθηκαν (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 14ης Ιουνίου 2012, C-618/10, Banco Español de Crédito, σκέψη 77, και προαναφερθείσα απόφαση Rintisch, σκέψη 16).

22 Πάντως, τούτο δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Πράγματι, από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι η ερμηνεία του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 είναι αναγκαία για τη λύση της διαφοράς της κύριας δίκης, δεδομένου ότι η ένσταση ελλείψεως διεθνούς δικαιοδοσίας, την οποία προέβαλε ο G. Feichter, στηρίζεται στο επιχείρημα ότι, λόγω του ότι υπέγραψε ως φυσικό πρόσωπο το γραμμάτιο σε διαταγή, έχει την ιδιότητα του καταναλωτή υπό την έννοια του εν λόγω άρθρου και ότι, επομένως, η διεθνής δικαιοδοσία πρέπει να καθοριστεί σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού αυτού που διέπουν τη διεθνή δικαιοδοσία σχετικά με τις συμβάσεις καταναλωτών.

23 Υπό τις συνθήκες αυτές, το πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτό.

Επί της ουσίας

24 Με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί στην ουσία να διευκρινιστεί αν το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 έχει εφαρμογή προκειμένου να καθοριστεί το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία σχετικά με αγωγή με την οποία ο εγκατεστημένος σε ένα κράτος μέλος δικαιούχος γραμματίου σε διαταγή επικαλείται τα δικαιώματα που απορρέουν από το εν λόγω γραμμάτιο σε διαταγή, το οποίο είχε ατελή μορφή κατά την ημερομηνία της υπογραφής του και συμπληρώθηκε αργότερα από τον δικαιούχο, κατά του τριτεγγυητή ο οποίος είναι κάτοικος άλλου κράτους μέλους.

25 Κατ' αρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι έννοιες που χρησιμοποιούνται από τον κανονισμό 44/2001, και μεταξύ άλλων αυτές που περιλαμβάνονται στο άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, πρέπει να ερμηνεύονται αυτοτελώς, με αναφορά κυρίως στο σύστημα και στους σκοπούς του εν λόγω κανονισμού, και τούτο για τη διασφάλιση της ομοιόμορφης εφαρμογής του εντός όλων των κρατών μελών (βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις της 20ής Ιανουαρίου 2005, C-27/02, Engler, Συλλογή 2005, σ. I-481, σκέψη 33· της 7ης Δεκεμβρίου 2010, C-585/08 και C-144/09, Pammer και Hotel Alpenhof, Συλλογή 2010, σ. I-12527, σκέψη 55, και της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, C-190/11, Mühlleitner, σκέψη 28).

26 Στη συνέχεια, επισημαίνεται ότι το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 συνιστά παρέκκλιση τόσο από τον γενικό κανόνα δικαιοδοσίας του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, βάσει του οποίου διεθνή δικαιοδοσία έχουν τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο εναγόμενος, όσο και από τον κανόνα ειδικής δικαιοδοσίας επί διαφορών εκ συμβάσεως, τον οποίο θέτει το άρθρο 5, σημείο 1, του ίδιου κανονισμού, βάσει του οποίου διεθνή δικαιοδοσία έχει το δικαστήριο του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή πρέπει να εκπληρωθεί η παροχή (προαναφερθείσες αποφάσεις Pammer και Hotel Alpenhof, σκέψη 53, και Mühlleitner, σκέψη 26). Έτσι, το εν λόγω άρθρο 15, παράγραφος 1, πρέπει κατ' ανάγκη να γίνεται το αντικείμενο αυστηρής ερμηνείας (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα απόφαση Mühlleitner, σκέψη 27).

27 Τέλος, εφόσον ο κανονισμός 44/2001 αντικαθιστά, στις σχέσεις των κρατών μελών, τη Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τις διαδοχικές Συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στη Σύμβαση αυτή (στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών), η ερμηνεία που έχει δοθεί από το Δικαστήριο όσον αφορά τις διατάξεις της Συμβάσεως αυτής ισχύει επίσης για τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού, όταν οι διατάξεις των πράξεων αυτών μπορούν να χαρακτηριστούν ως ισοδύναμες (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 2012, C-133/11, Folien Fischer και Fofitec, σκέψη 31, και της 7ης Φεβρουαρίου 2013, C-543/10, Refcomp, σκέψη 18).

28 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι, στο σύστημα του κανονισμού 44/2001, το άρθρο του 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ', καταλαμβάνει, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 13 του εν λόγω κανονισμού, την ίδια θέση και επιτελεί την ίδια λειτουργία προστασίας του καταναλωτή ως του πιο αδύναμου μέρους με εκείνες του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 14ης Μαΐου 2009, C-180/06, Ilsinger, Συλλογή 2009, σ. I-3961, σκέψη 41, και προαναφερθείσες αποφάσεις Pammer και Hotel Alpenhof, σκέψη 57, και Mühlleitner, σκέψη 29).

29 Ακριβώς υπό το πρίσμα των κρίσεων αυτών πρέπει να δοθεί απάντηση στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα.

30 Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 έχει εφαρμογή στην περίπτωση που πληρούνται τρεις προϋποθέσεις, δηλαδή, πρώτον, συμβαλλόμενο μέρος έχει την ιδιότητα του καταναλωτή ο οποίος ενεργεί εντός πλαισίου δυναμένου να θεωρηθεί ξένο προς την επαγγελματική του δραστηριότητα, δεύτερον, η σύμβαση μεταξύ ενός τέτοιου καταναλωτή και ενός επαγγελματία έχει όντως συναφθεί και, τρίτον, η σύμβαση αυτή ανήκει σε μία από τις κατηγορίες τις οποίες αφορά η παράγραφος 1, στοιχεία α' έως γ', του εν λόγω άρθρου 15. Οι προϋποθέσεις αυτές πρέπει να πληρούνται σωρευτικά, οπότε, αν λείπει μία από τις τρεις, η διεθνής δικαιοδοσία δεν δύναται να καθοριστεί σύμφωνα με τους κανόνες που διέπουν τις συμβάσεις καταναλωτών.

31 Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση εφαρμογής του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001, έστω και αν το γράμμα της διατάξεως αυτής δεν είναι σε όλα τα σημεία πανομοιότυπο με εκείνο του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, οι τροποποιήσεις αυτές αφορούν τις προϋποθέσεις εφαρμογής που πρέπει να πληρούν οι συμβάσεις καταναλωτών (βλ., στο

ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα απόφαση Pammer και Hotel Alpenhof, σκέψη 59) και όχι τον ορισμό της έννοιας του καταναλωτή, οπότε, στο πλαίσιο του κανονισμού 44/2001, η έννοια αυτή πρέπει να έχει το ίδιο περιεχόμενο όπως στο πλαίσιο της Συμβάσεως των Βρυξελλών.

32 Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει, όσον αφορά το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, ότι από το γράμμα και από τη λειτουργία της εν λόγω διατάξεως προκύπτει ότι η διάταξη αυτή αφορά μόνο τον ιδιώτη τελικό καταναλωτή, ο οποίος δεν εμπλέκεται σε εμπορικές ή επαγγελματικές δραστηριότητες (βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις της 19ης Ιανουαρίου 1993, C-89/91, Shearson Lehman Hutton, Συλλογή 1993, σ. I-139, σκέψεις 20 και 22· της 3ης Ιουλίου 1997, C-269/95, Benincasa, Συλλογή 1997, σ. I-3767, σκέψη 15, και της 20ής Ιανουαρίου 2005, C-464/01, Gruber, Συλλογή 2005, σ. I-439, σκέψη 35, καθώς και προαναφερθείσα απόφαση Engler, σκέψη 34).

33 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει επίσης ότι το ειδικό καθεστώς που οι διατάξεις της Συμβάσεως των Βρυξελλών θέσπισαν σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία όσον αφορά τις συμβάσεις καταναλωτών έχει ως λειτουργία τη διασφάλιση προσήκουσας προστασίας του καταναλωτή, ο οποίος τεκμαίρεται ότι από οικονομικής απόψεως είναι το ασθενέστερο από τα συμβαλλόμενα μέρη και ότι από νομικής απόψεως έχει μικρότερη πείρα απ' ό,τι ο επαγγελματίας αντισυμβαλλόμενός του (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσες αποφάσεις Gruber, σκέψη 34, και Engler, σκέψη 39). Η λειτουργία αυτή συνεπάγεται ότι η εφαρμογή των ειδικών κανόνων δικαιοδοσίας που προβλέπονταν προς τούτο από τη Σύμβαση των Βρυξελλών δεν πρέπει να επεκταθεί σε πρόσωπα για τα οποία δεν δικαιολογείται η προστασία αυτή (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα απόφαση Shearson Lehman Hutton, σκέψη 19).

34 Το Δικαστήριο έχει συναγάγει εντεύθεν ότι μόνον οι συμβάσεις που συνάπτονται εκτός και ανεξαρτήτως οποιασδήποτε δραστηριότητας ή σκοπού επαγγελματικής φύσεως, με μοναδικό σκοπό την ικανοποίηση ιδιωτικών καταναλωτικών αναγκών ενός ατόμου, εμπίπτουν στο ειδικό καθεστώς που η εν λόγω Σύμβαση προέβλεπε σχετικά με την προστασία του καταναλωτή, ενώ τέτοια προστασία δεν δικαιολογείται σε περίπτωση συμβάσεως έχουσας ως σκοπό μια επαγγελματική δραστηριότητα (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Gruber, σκέψη 36, και, στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα απόφαση Benincasa, σκέψη 17).

35 Πάντως, διαπιστώνεται ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, δεν πληρούται η προϋπόθεση να υπάρχει καταναλωτής υπό την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001.

36 Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι ο τριτεγγυητής στην υπόθεση της κύριας δίκης εγγυήθηκε τις υποχρεώσεις της εταιρίας της οποίας είναι ο διαχειριστής και στην οποία έχει πλειοψηφική συμμετοχή.

37 Επομένως, έστω και αν η υποχρέωση του τριτεγγυητή είναι αφηρημένη και, κατά συνέπεια, ανεξάρτητη της υποχρεώσεως του εκδότη υπέρ του οποίου αυτός εγγυήθηκε, παρά ταύτα, όπως η γενική εισαγγελέας παρατήρησε στο σημείο 33 των προτάσεών της, η τριτεγγύηση φυσικού προσώπου, η οποία δόθηκε στο πλαίσιο γραμματίου σε διαταγή εκδοθέντος ως εγγυήσεως των υποχρεώσεων εμπορικής εταιρίας, δεν δύναται να θεωρηθεί ότι δόθηκε εκτός και ανεξαρτήτως οποιασδήποτε δραστηριότητας ή σκοπού επαγγελματικής φύσεως αν το φυσικό αυτό πρόσωπο έχει στενούς επαγγελματικούς δεσμούς με την εν λόγω εταιρία, όπως είναι η διαχείρισή της ή η πλειοψηφική συμμετοχή σε αυτήν.

38 Ούτως ή άλλως, απλώς και μόνον το γεγονός ότι ο τριτεγγυητής είναι φυσικό πρόσωπο δεν αρκεί για να αποδειχθεί η ιδιότητα του καταναλωτή υπό την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001.

39 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν είναι αναγκαίο να εξεταστεί αν πληρούνται οι δύο άλλες προϋποθέσεις για την εφαρμογή του εν λόγω άρθρου.

40 Από το σύνολο των ανωτέρω κρίσεων προκύπτει ότι στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι φυσικό πρόσωπο με στενούς επαγγελματικούς δεσμούς με εταιρία, όπως είναι η διαχείρισή της ή η πλειοψηφική συμμετοχή σε αυτήν, δεν δύναται να θεωρηθεί καταναλωτής κατά τη διάταξη αυτή όταν τριτεγγυάται γραμμάτιο σε διαταγή που εκδόθηκε ως εγγύηση των υποχρεώσεων που η εταιρία αυτή έχει βάσει συμβάσεως σχετικά με τη χορήγηση πιστώσεως. Κατά συνέπεια, η διάταξη αυτή δεν έχει εφαρμογή προκειμένου να καθοριστεί το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία σχετικά με αγωγή με την οποία ο εγκατεστημένος σε ένα κράτος μέλος δικαιούχος γραμματίου σε διαταγή επικαλείται τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτό το γραμμάτιο σε διαταγή, το οποίο είχε ατελή μορφή κατά την ημερομηνία της υπογραφής του και συμπληρώθηκε αργότερα από τον δικαιούχο, κατά του τριτεγγυητή ο οποίος είναι κάτοικος άλλου κράτους μέλους.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

41 Με το δεύτερο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί στην ουσία να διευκρινιστεί αν το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 44/2001 έχει εφαρμογή προκειμένου να καθοριστεί το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία σχετικά με αγωγή με την οποία ο εγκατεστημένος σε ένα κράτος μέλος δικαιούχος γραμματίου σε διαταγή επικαλείται τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτό το γραμμάτιο σε διαταγή, το οποίο είχε ατελή μορφή κατά την ημερομηνία της υπογραφής του και συμπληρώθηκε αργότερα από τον δικαιούχο, κατά του τριτεγγυητή ο οποίος είναι κάτοικος άλλου κράτους μέλους.

42 Κατ’ αρχάς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, στο πλαίσιο του ερωτήματος αυτού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να πληροφορηθεί, αφενός, αν η έννομη σχέση μεταξύ του δικαιούχου και του τριτεγγυητή ενός γραμματίου σε διαταγή υπάγεται στην έννοια των «διαφορών εκ συμβάσεως» κατά το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 44/2001 και, αφετέρου, ποιο είναι το περιεχόμενο που πρέπει να δοθεί στην περιλαμβανόμενη στην εν λόγω διάταξη έννοια του «τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή», στην περίπτωση γραμματίου σε διαταγή που εκδόθηκε υπό ατελή μορφή και συμπληρώθηκε αργότερα.

43 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί, σε αντιστοιχία με τη σκέψη 27 της παρούσας αποφάσεως, ότι, στο μέτρο που η διατύπωση του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 44/2001 είναι πανομοιότυπη με αυτήν του άρθρου 5, σημείο 1, πρώτη περίοδος, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, πρέπει να αναγνωριστεί ότι η πρώτη διάταξη έχει περιεχόμενο πανομοιότυπο με αυτό της δεύτερης διατάξεως (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, C-533/07, Falco Privatstiftung και Rabitsch, Συλλογή 2009, σ. I-3327, σκέψεις 48 και 56).

44 Επομένως, για τον καθορισμό, κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 44/2001, του δικαστηρίου που έχει διεθνή δικαιοδοσία, πρέπει να συνεχίσει να γίνεται αναφορά στις αρχές που απορρέουν από τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με το άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα απόφαση Falco Privatstiftung και Rabitsch, σκέψη 57).

45 Όσον αφορά, πρώτον, την ερμηνεία της έννοιας των «διαφορών εκ συμβάσεως» κατά το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 44/2001, επισημαίνεται ότι η έννοια αυτή πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς, με αναφορά στο σύστημα και στους σκοπούς του κανονισμού αυτού, προκειμένου να διασφαλίζεται η ομοιόμορφη εφαρμογή του εντός όλων των κρατών μελών. Κατά συνέπεια, η έννοια αυτή δεν δύναται να νοηθεί ως παραπέμπουσα στον χαρακτηρισμό που το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο δίδει στην έννομη σχέση που είναι επίμαχη ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου (βλ. κατ’ αναλογία, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 17ης Ιουνίου 1992, C-26/91, Handte, Συλλογή 1992, σ. I-3967, σκέψη 10, και της 5ης Φεβρουαρίου 2004, C-265/02, Frahuil, Συλλογή 2004, σ. I-1543, σκέψη 22).

46 Μολονότι το άρθρο 5, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 δεν απαιτεί τη σύναψη συμβάσεως, παρά ταύτα για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής είναι απαραίτητος ο προσδιορισμός μιας παροχής, δεδομένου ότι βάσει της εν λόγω διατάξεως η διεθνής δικαιοδοσία καθορίζεται με γνώμονα τον τόπο όπου εκπληρώθηκε ή πρέπει να εκπληρωθεί η παροχή. Έτσι, η έννοια των «διαφορών εκ συμβάσεως» κατά την εν λόγω διάταξη δεν δύναται να νοηθεί ως αφορώσα μια κατάσταση όπου δεν υφίσταται δέσμευση την οποία συμβαλλόμενος ανέλαβε ελεύθερα έναντι του αντισυμβαλλομένου του (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2002, C-334/00, Tacconi, Συλλογή 2002, σ. I-7357, σκέψεις 22 και 23, και προαναφερθείσα απόφαση Engler, σκέψη 50).

47 Κατά συνέπεια, η εφαρμογή του περιεχομένου στο άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001 κανόνα ειδικής δικαιοδοσίας για τις διαφορές εκ συμβάσεως προϋποθέτει τον προσδιορισμό νομικής υποχρεώσεως την οποία ένα πρόσωπο ελεύθερα ανέλαβε έναντι άλλου προσώπου και στην οποία στηρίζεται η αγωγή (βλ., κατ' αναλογία, προαναφερθείσα απόφαση Engler, σκέψη 51).

48 Όσον αφορά την ύπαρξη τέτοιας υποχρεώσεως όταν πρόκειται για περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, διαπιστώνεται, όπως η γενική εισαγγελέας διαπίστωσε στο σημείο 45 των προτάσεών της, ότι εν προκειμένω ο τριτεγγυητής, θέτοντας την υπογραφή του στο εμπρόσθιο μέρος του γραμματίου σε διαταγή, κάτω από τη μνεία «τριτεγγυητής», οικειοθελώς δέχθηκε να ενεργήσει ως εγγυητής των υποχρεώσεων του εκδότη του εν λόγω γραμματίου σε διαταγή. Έτσι, με την υπογραφή του, ελεύθερα έγινε δεκτή υπό την έννοια της εν λόγω διατάξεως η υποχρέωσή του να εγγυηθεί τις εν λόγω υποχρεώσεις.

49 Το ότι η υπογραφή αυτή τέθηκε σε εν λευκώ γραμμάτιο σε διαταγή δεν δύναται να αναιρέσει τη διαπίστωση αυτή. Πράγματι, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι ο τριτεγγυητής, υπογράφοντας επίσης τη συμφωνία σχετικά με την αναγραφή των στοιχείων που έλειπαν, ελεύθερα δέχθηκε τους όρους όσον αφορά τον τρόπο που θα συμπληρωνόταν αυτό το γραμμάτιο σε διαταγή από τον δικαιούχο με την αναγραφή σε αυτό των στοιχείων που έλειπαν, έστω και αν, αυτή καθ' εαυτή, η υπογραφή της εν λόγω συμφωνίας δεν συνιστά τριτεγγύηση.

50 Πρέπει να υπογραμμιστεί συναφώς ότι το ζήτημα αν η αναγραφή στο γραμμάτιο σε διαταγή των στοιχείων που έλειπαν έγινε κατά παράβαση της εν λόγω συμφωνίας δεν εμπίπτει στην ερμηνεία της έννοιας των «διαφορών εκ συμβάσεως» κατά το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001, αλλά αντιθέτως συνδέεται με την εξακρίβωση του αν ο απορρέων από το επίμαχο γραμμάτιο σε διαταγή τόπος πληρωμής συμφωνήθηκε έγκυρα μεταξύ των μερών, οπότε η εν λόγω προβληματική την οποία θέτει το αιτούν δικαστήριο άπτεται της ερμηνείας του κατά την εν λόγω έννοια «τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή», έννοια που θα εξεταστεί στις σκέψεις 52 επ. της παρούσας αποφάσεως.

51 Κατά συνέπεια, η έννομη σχέση μεταξύ του δικαιούχου και του τριτεγγυητή γραμματίου σε διαταγή, το οποίο εκδόθηκε υπό ατελή μορφή και συμπληρώθηκε αργότερα, εμπίπτει στην έννοια των «διαφορών εκ συμβάσεως» κατά το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001.

52 Δεύτερον, πρέπει να διευκρινιστεί η έννοια του «τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή» κατά την εν λόγω διάταξη.

53 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ειδικά αν, για να καθορίσει τον τόπο αυτόν, οφείλει να λάβει υπόψη μόνο τις πληροφορίες που περιλαμβάνονται στο γραμμάτιο σε διαταγή ή επίσης στοιχεία που περιέχονται στη συμφωνία σχετικά με την αναγραφή των στοιχείων που έλειπαν.

54 Πρέπει να υπομνησθεί, αφενός, ότι η έννοια της «παροχής» που περιέχεται στο άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001 παραπέμπει στην υποχρέωση που απορρέει από τη σύμβαση και της οποίας η μη εκπλήρωση προβάλλεται ως βάση της αγωγής (βλ. κατ' αναλογία, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 1976, 14/76, De Bloos, Συλλογή τόμος 1976, σ. 553, σκέψη 13· της 15ης Ιανουαρίου 1987, 266/85, Shenavai, Συλλογή 1987, σ. 239, σκέψη 9, και της 19ης Φεβρουαρίου

2002, C-256/00, Besix, Συλλογή 2002, σ. I-1699, σκέψη 44) και, αφετέρου, ότι ο τόπος όπου εκπληρώθηκε ή πρέπει να εκπληρωθεί η παροχή καθορίζεται σύμφωνα με το δίκαιο που τη διέπει βάσει των κανόνων ιδιωτικού διεθνούς δικαίου του επιληφθέντος δικαστηρίου (βλ. κατ' αναλογία, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 1976, 12/76, Industrie Tessili Italiana Como, Συλλογή τόμος 1976, σ. 533, σκέψη 13, και της 28ης Σεπτεμβρίου 1999, C-440/97, GIE Groupe Concorde κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-6307, σκέψη 32, καθώς και προαναφερθείσα απόφαση Besix, σκέψεις 33 και 36).

55 Επιπλέον, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας που εν γένει αποδίδουν στη βούληση των μερών τα εθνικά δίκαια περί των συμβάσεων, όταν το εφαρμοστέο δίκαιο παρέχει στους συμβαλλομένους τη δυνατότητα να καθορίσουν, υπό τις προϋποθέσεις που θέτει, τον τόπο εκπληρώσεως μιας παροχής, η σύμβαση σχετικά με τον τόπο εκπληρώσεως της παροχής αρκεί για να θεμελιωθεί στον ίδιο τόπο η διεθνής δικαιοδοσία κατά το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001 (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 17ης Ιανουαρίου 1980, 56/79, Zelger, Συλλογή τόμος 1980/I, σ. 57, σκέψη 5, και της 20ής Φεβρουαρίου 1997, C-106/95, MSG, Συλλογή 1997, σ. I-911, σκέψη 30, καθώς και προαναφερθείσα απόφαση GIE Groupe Concorde κ.λπ., σκέψη 28).

56 Πάντως, επισημαίνεται ότι οι συμβαλλόμενοι, μολονότι είναι ελεύθεροι να συμφωνήσουν τόπο εκπληρώσεως των συμβατικών υποχρεώσεων, παρά ταύτα δεν μπορούν να ορίσουν, με μοναδικό σκοπό τον καθορισμό του δικαστηρίου που έχει διεθνή δικαιοδοσία, τόπο εκπληρώσεως ο οποίος δεν έχει κανένα πραγματικό σύνδεσμο με τα πραγματικά στοιχεία της συμβατικής σχέσεως και στον οποίο δεν θα μπορούσαν να εκτελεστούν κατά τρόπο σύμφωνο με τη σύμβαση οι υποχρεώσεις που απορρέουν από τη σχέση αυτή (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα απόφαση MSG, σκέψη 31).

57 Εν προκειμένω, λαμβανομένου υπόψη του ότι ο τόπος εκπληρώσεως της επίμαχης στην κύρια δίκη παροχής αναγράφεται ρητώς στο γραμμάτιο σε διαταγή, το αιτούν δικαστήριο οφείλει, στο μέτρο που το εφαρμοστέο δίκαιο επιτρέπει αυτή την επιλογή τόπου εκπληρώσεως της παροχής, να λάβει υπόψη τον εν λόγω τόπο για να καθορίσει το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001.

58 Υπό τις συνθήκες αυτές, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001 έχει εφαρμογή προκειμένου να καθοριστεί το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία σχετικά με αγωγή με την οποία ο εγκατεστημένος σε ένα κράτος μέλος δικαιούχος γραμματίου σε διαταγή επικαλείται τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτό το γραμμάτιο σε διαταγή, το οποίο είχε ατελή μορφή κατά την ημερομηνία της υπογραφής του και συμπληρώθηκε αργότερα από τον δικαιούχο, κατά του τριτεγγυητή ο οποίος είναι κάτοικος άλλου κράτους μέλους.

Επί των δικαστικών εξόδων

59 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι φυσικό πρόσωπο με στενούς επαγγελματικούς δεσμούς με εταιρία, όπως είναι η διαχείρισή της ή η πλειοψηφική συμμετοχή σε αυτήν, δεν δύναται να θεωρηθεί καταναλωτής κατά τη διάταξη αυτή όταν τριτεγγυάται γραμμάτιο σε διαταγή που εκδόθηκε ως εγγύηση των υποχρεώσεων που η εταιρία αυτή έχει βάσει συμβάσεως σχετικά με τη χορήγηση πιστώσεως. Κατά συνέπεια, η διάταξη αυτή δεν έχει εφαρμογή προκειμένου να καθοριστεί το δικαστήριο που έχει διεθνή

δικαιοδοσία σχετικά με αγωγή με την οποία ο εγκατεστημένος σε ένα κράτος μέλος δικαιούχος γραμματίου σε διαταγή επικαλείται τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτό το γραμμάτιο σε διαταγή, το οποίο είχε ατελή μορφή κατά την ημερομηνία της υπογραφής του και συμπληρώθηκε αργότερα από τον δικαιούχο, κατά του τριτεγγυητή ο οποίος είναι κάτοικος άλλου κράτους μέλους.

2) **Το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 44/2001 έχει εφαρμογή προκειμένου να καθοριστεί το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία σχετικά με αγωγή με την οποία ο εγκατεστημένος σε ένα κράτος μέλος δικαιούχος γραμματίου σε διαταγή επικαλείται τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτό το γραμμάτιο σε διαταγή, το οποίο είχε ατελή μορφή κατά την ημερομηνία της υπογραφής του και συμπληρώθηκε αργότερα από τον δικαιούχο, κατά του τριτεγγυητή ο οποίος είναι κάτοικος άλλου κράτους μέλους.**

(υπογραφές)